



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Aues, aliæq[ue] bestiæ sunus S. Simeonis Stylitæ celebrantes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Quid mirum est, Angelos huic defunctæ Lessum cecinisse? bestia, quæ nihil intelligunt, id Angelis impellentibus præstiterunt. Simeon senior ille Stylita, sub Imperatore Leone Magno, & Martyrio Antiochenæ urbis Pontifice, ex pastore ouium Monasticam vitam ingressus, in columna quadraginta septem annos stetit, & multis in vita miraculis editis, è vita discessit. Quod ubi factum est, *aves volabant super columnam, clamantes, & quasi lugentes, ita ut omnes viderent. Planctus etiam populi & iumentorum resonabat per milliaria septem. Sed & montes & campi & arbores contristati sunt circa loca illa: ubiq; enim nebula tenebrosa facta est per circuitum. Ego autem considerabam Angelum venientem ad visitandum eum. Circa horam septimam seniores septem loquebantur cum Angelo, cuius vultus erat sicut fulgur, & vestimenta sicut nix. Et vocem eius in timore & tremore tamdiu consideravi, quamdiu audire potui: quid tamen fuisset, ignoro. Cùm autem jaceret sanctus Simeon in feretro, volens Papa Antiochia de Barba illius pro benedictione aliquid contingere, extendit manum, statimq; arefacta est: multaq; obsecrationes & orationes fiebant ad Deum pro eo, & sic restituta est manus eius. Supponentes autem corpus feretro, cum psalmis & hymnis duxerunt Antiochiam, omnis autem populus, qui erat per circuitum regionis illius, plangebat, quòd Patrocinium tantarum reliquiarum tolleretur ab eis, & quòd Episcopus Antiochia jurasset, ut nemo tangeret corpus illius. Venientes verò in quintum milliarium ab Antiochia, in vicum, qui vocatur Meroë nullus potuit mouere eum. Tunc quidam homo annis quadraginta surdus & mutus, subito cecidit ante feretrum, & cepit clamare, & dicere: Bene venisti serue Dei, tuus enim aduentus me saluabit: & si meruero viuere, ego tibi seruiam omnibus diebus vita mea. Et eleuans se, apprehendit unum de burdonibus, qui portabant feretrum, statimq; mouit se de loco isto. Et ita sanus factus est homo ex illa hora. Peccatum autem hominis illius tale erat: Hic amabat uxorem alienam, & volens eam adulterare non potuit, & mortua est, & posita in monumento. At ille inuit, & violauit sepulchrum eius: statimq; obmutuit, & surdus factus est, & obligatus est in illo loco annis quadraginta: Tunc exeuntes omnes de ciuitate Antiochia, suscipiunt super argentum & aurum corpus S. Simeonis, cum psalmis & hymnis, & cum multis lampadibus por-*

XIII.

De hoc Martyrolog. Rô 5. Ianuar. Menolog. Græc. 1. Septembr. Theodoret. in Philotheo cap. 26. Eua-grius lib. 12 hist. Eccles. cap 13. & 14. Nicaphor. li. 14. cap 51.

734 Cap. LXVI. Cur, quo modo, & à quibus boni bene sunt sepulti? tauerunt in Ecclesiam maiorem, & inde in aliam Ecclesiam, que vocatur Pœnitentia: Multa etiam virtutes sunt ad sepulchrum eius, magis, quam in vita sua: & homo, qui sanus est factus, ibi seruiuit usq; in diem mortis sue. Multi autem obtulerunt thesauros Episcopo Antiochia pro fide, poscentes reliquias de corpore eius: sed propter iusiurandum minimè prastitit. Non ergo homines modò cœremonijs consuetis, verùm etiam ipse volucres insolitis vocibus funus S. Simeonis celebrauerunt.

XIV.

Sic Angelorum cantum aues, homines autem pij, & Angelorum & auium voces in exequijs imitantur. Est enim inter ceteros Ecclesiæ ritus, vt funera hymnis & canticis pij sequantur. Cuius rei quatuor sunt causæ. Prima, vt tristi cantu tristitia convenientium ad funus moueatur: quæ tristitia communis, solatium est, vel filijs si parente, vel parentibus si filio, vel coniugibus si vxore, aut marito videntur. Vt enim onus leuius fertur, quod à pluribus fertur, ita luctus, si in plures diuidatur, mitigatur. Qua de causâ iubet nos Apostolus *gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus, id ipsum inuicem sentientes*. Hinc D. Ambrosius scribit, fuisse morem gentilium, vt ad omne funus lamentatrices & tibicines adhiberent, qui lachrymas audientibus, cantatis nœijs, elicerent. Ad hunc modum alludens Ouidius ait:

Rom. 12. 15.

S. Ambrosius in cap. 8. Lucæ.

Ouid. lib. 4.

Factor.

Lucil. lib. 22.

S. Ambrosius loc cit.

Matth. 9. 13.

S. Greg. Nazianz. orat. 10. in laudem fratris.

S. Chrylost. hom. 79. ad pop.

Cantabat mœstis tibia funeribus.

Et Lucilius: *Mercede que conductæ flent alieno in funere PRÆFICÆ multo, & capillos scindunt, & clamant magis.* Existimat autem D. Ambrosius, hanc consuetudinem ab Ethnicis ad Iudæos permanasse. Certè apud Iudæos fuisse constat ex Matthæo Evangelista, apud quem *cùm venisset IESVS in domum Principis, & vidisset tibicines, & turbam tumultuantem, dicebat: Recedite: non est enim mortua puella, sed dormit.* Altera causâ huius cantus est contraria, vt scilicet cantu mœstitia pellatur. Hanc enim indicat S. Gregorius Nazianzenus, qui ait Cæsarium fratrem psalmodijs luctum sedantibus sepultum. Et S. Chryostomus: *Quam, inquit, de causâ, quæso, presbyteros vocas, & psallentes? Nonne, vt te consolentur, nonne vt defunctum honorent? Vbi & tertia causâ panditur defuncti honorandi, & cantu celebrandi. Qua de causâ etiam*